

deres Forsørgelse hvile alene paa Manden. Noget Saadant kan jeg ikke tro, at det kan være Thingets alvorlige Mening at vedtage, og hvis det vedtages, kan jeg derfor ikke Andet end deri se et Vidnesbyrd om, at man ikke mener, at Sagen er moden til at fremmes. Hvis det skulde være Meningen med at vedtage, at man vil have hele dette Forhold gjort til Gjenstand for Undersøgelse, saa tror jeg, som sagt, at det her som andetsteds vil vise sig, at det ikke egner sig til at lke ad det private Initiativs Bet. Komme vi ind paa hele det Spørgsmaal, som § 3 viser hen til, Spørgsmaalet om, hvad Sænkterne kalde »høskilnaad« og om, under hvilke Betingelser det bør finde Sted, saa tror jeg, man kommer ind paa Noget, der gaar langt ud over, hvad der kan finde sin Løsning ved privat Initiativ. I Sverrig har det jo fremfaldt gjentagne Gange, og der har til forskjellige Tider været antaget forskjellige Regler, og der kan jo vistnok i et Punkt, der berører saa fine Interesser, blive Spørgsmaal om, at forskjellige Ansuelser kunne gjøre sig gjældende. Det stiller sig jo vistnok noget anderledes med Hensyn til det ærede Medlems §§ 1 og 2; thi disse ere jo, som det ganske vist maa erkjendes, ikke af nogen særdeles indgribende Natur. Med Hensyn til § 1 har den høitærede Justitsminister gjort forskjellige Bemærkninger, og der er en Bemærkning, jeg vil tillade mig at gjøre, nemlig den, at jeg tror, at det ærede Medlem maa have overset, at han ved denne Paragraf, hvorved han jo nærmest mente at være i Overensstemmelse med den bestaaende Tilstand — jeg har dog ikke hørt det ærede Medlems første Foredrag, saa jeg tør ikke sige, om jeg ikke tager feil —, griber dybt ind i en Mængde Forhold paa en Maade, der er ganske i Modstrid med det, som det er hans Hensigt at ordne. Han vil, at gift Kvinde skal uden Mandens eller anden Børges Samtykke selv kunne raade over sin Særformue; men nu er det jo netop ofte saaledes i de Tilfælde, hvor der er stabt en Særformue for Kvinden, at den er bleven til paa den Maade, at Forældrene, inden hun indgik Ægteskab, have oprettet med Manden en Ægtepagt, hvorved hendes Formue blev hendes særlige, men som de dog have bestemt, at hun kun skal kunne raade over med en Børges Samtykke. Man vilde altsaa ved en Bestemmelse som den i § 1 med eet Slag gribe dybt ind i alle disse Forhold; man vilde sjerne de Dispositioner, som netop havde bestemt det Modsatte. Jeg ser ikke rettere, end at der i alt Fald her maatte tilføjes: „med mindre det af de Dispositioner, ved hvilke Særformuen er stabt, fremgaar, at det ikke er Meningen, at Konen uden Mandens eller anden Børges Samtykke skulde kunne raade over sin Særformue“. Det, som man iøvrigt kan indvende mod denne § 1, er, at den river Noget ud af en større Totalitet og naturlig leder Tanken hen paa det hele Spørgsmaal om Æg-

tepagter, og hvad dermed staar i Sammenhæng; men jeg tror, at det ærede Medlem gjør Uret i at antage, at dette Forhold skulde med Lethed kunne lade sig ordne ved nogle faa Paragrafer, med nogle faa Pennestreg. I Norge har det vist sig, at Emnet om Ægtepagter har optaget i vedkommende Lovudkast adskillige Kapitler og en stor Mængde Paragrafer — ikke 50, som det ærede Medlem mente, men langt op over 70, hvad i alt Fald gjælder om et tidligere Lovforslag —, og særlig Paragraferne om Ægtepagter indtage et betydeligt Omfang. Jeg tror ogsaa, det vil vise sig, naar man rører derved, at der fremkommer det ene Forhold efter det andet, som gribe ind i de mest delikate og vigtigste fædelige Forhold, og tillige berøre det økonomiske Samlivs væsentlige Interesser. Hvad § 2 angaar, da er jeg af samme Mening som den høitærede Justitsminister med Hensyn til den sidste Del deraf, idet jeg nemlig aldrig har næret mindste Tvivl om, at Gaver, som Nogen giver en Hustru til egen Naadighed, selv om de ikke ere undtagne fra Formuefællesskabet, ville de dog desuagtet høre fuldstændig ind under hendes Naadighed, naar Gaven er givet under den bestemte Forudsætning kun at skulle være til hendes Naadighed. Jeg ser ikke, med hvad Ret man skulde gjøre Forandring deri og være til Hinder for, at hun skulde kunne udøve denne Naadighed. Første Del siger dels ikke Andet end det, som Lovudkastet har, og dels tager den Noget bort, men derved berøves der det lille Lovudkast en væsentlig Del af den Smule praktisk Betydning, det kunde faae. Foraaavidt jeg forstod det ærede Medlem, er det hans Mening at ville borttage den Del af Lovforslaget, som gaar ud paa, at Hustruen ikke hæfter for Gjæld, Manden har stiftet. Det vil formodentlig ogsaa medføre, at hvad der er anskaffet for, hvad Hustruen har erhvervet, det faar han ikke Ret til at raade over. Det er noget tvivlsomt efter det ærede Medlems Affattelse, men klart er det, at dette ikke er beskyttende for Mandens Kreditorer. Ligesom det forekommer mig at være en ligefrem naturlig Konsekvens af, at han har Ret til alene at raade derover, at der ikke kan disponeres derover, ikke lke tvungen Disposition derover for Gjæld, hun ikke har været med til at stifte, er det ogsaa klart, at man derved vil berøve hende en overmaade væsentlig Del af Indholdet af hendes Ret. Hun er ikke blot bestandig udfat for, at man kan komme og tage det fra hende for Gjæld, Manden har stiftet, men hun er ogsaa udelukket fra ved Hjælp af det, hun selv har erhvervet, at kunne skaffe sig Kredit; thi Ingen vil betro hende Noget, fordi Ingen er sikker paa, at det, hun skaffer sig ved sit Erhverv, ikke kan tages bort for Gjæld, som hun er aldeles uraadig over, og med Hensyn til hvilken hun ikke har Magt til at tage Bestemmelse. Jeg tror derfor ikke,